

FRIHED LIGHED

- og Louise

**KAREN LYKKEHUS
EBBE RODE**

12/9 44

PERSONERNE:

Karen Lykkehus
 Ebbe Rode
 Helle Virkner
 Lisbeth Movin
 Mogens Davidsen
 Fritz Helmuth
 Kate Nielsen
 Helga Frier
 Tove Grandjean
 Knud Heglund
 Karl Jørgensen
 Poul Møller
 Povl Wöldike
 Jens Kjeldby
 Karl Goos
 Grete Danielsen
 Bjørn Watt Boolsen
 og
 Ib Schønberg

ASA præsenterer

FRIMED - LIGHED
 - og Louise

Iscenesat af
Lau Lauritzen
 ★
 Drejebog: **Svend Rindom**
 efter **Johannes Allens** Roman
 af samme Navn
 Musik: **Sven Gyldmark**
 Fotografi: **Rudolf Frederiksen**
 Tone: **Bent Høyer**
 Dekorationer: **Helge Norel**

Eneret:
A/S ASA FILMUDLEJNING

Louise er blevet »social«. Det er ikke nok for hende, hævder hun, at være en ganske almindelig, intetsigende Direktørfrue — nej, Tiden kræver en *ny* og *positiv* Indstilling, og den *har* hun altsaa nu! Det vil sige — hun har nærmest faaet den til Laans af sin gode Veninde, Fru Lilian Hedberg, en i høj Grad excen-trisk Dame, der har mistet sin Mand, men til Gengæld erhvervet sig Byens største Samling af abstrakt og surrealistisk Kunst, og som desuden forsøger at gøre sig interessant ved at snobbe nedad.

Louises Mand, den voluminøse og godlidende Direktør Max Kildal, er alt andet end glad for sin Kones nye »Kæphest« — hun har haft adskillige i Lobet af de sidste Aar, men han ser ingen Udvej til at bringe hende til Fornuft. Paa sin Fabrik (Silke-strømper og Dameundertøj!) er han en bestemt og myndig Mand, en virkelig Kapacitet paa sit Felt og afholdt og respekteret af sine mange Arbejdere, men i sit Hjem har han ikke noget at skulle have sagt. I Aarenes Lob er Tojlerne gledet ham ud af Hænderne — Louise finder ham kedelig og reaktionær — deres attenaarige Datter Vibeke, der ikke har andet i Hovedet end Flirt og Fornøjelser, har ikke Spor Respekt for ham, og det eneste Lyspunkt i Hjemmet er Sønnen Peter, men han er kun 12 Aar, og selv om han er en ualmindelig kvik og fornuftig lille Fyr, er Max alligevel bange for, at ogsaa han skal blive mere eller mindre forkvaklet.

Louise har lidt svært ved at finde ud af, hvad hun skal bruge sine »sociale Interesser« til, men saa sker der *det*, at en akstrakt Skulptur, hun har bestilt hos en yderst moderne Kunstner, passerer hendes Mands Kontor paa Fabrikken, hvor Betalingen skal erlægges, og da hun hører, at nogle af Arbejderne har moret sig ubehersket over den, faar hun sin *store* Idé. Hun vil arrangere en Række »sociale Eftermiddage« for sin Mands Arbejdere og starte

med at aabne deres Øjne for den moderne Kunsts Værdier! Det skal foregaa hos Fru Lilian, hvis ikke helt almindelige Malerisamling jo afgiver en glimrende Diskussionsbasis — og Max er nødt til at lyde sin Kones Ordre og sende 30 af sine Folk derhen.

Men Forestillingen bliver en eklatant Fiasko! En af Arbejderne, den unge og impulsive Kedelpasser Walther Henningsen, lader sig henrive til at fremkomme med nogle alt andet end smigrende Bemærkninger om Kunstværkerne i Almindelighed og Indbyderne i Særdeleshed, og den første — og sidste — »sociale Eftermiddag« faar en noget brat Afslutning.

Louise er selvfølgelig rasende paa den aabenmundede Kedelpasser — og det er hans Kæreste Gerda ogsaa. Hun er nemlig ikke blot en sød, men ogsaa en særdeles fornuftig ung Pige, og hun finder det dumt og ansvarsløst af ham at forpasse sine Chancer ved at være uforskammet mod sin Arbejdsgivers Frue. Og Walther, der er ærgerrig og netop vil frem, maa give hende Ret og lover at undskylde sig hos Fru Louise.

Det gør han da ogsaa — og det sker paa en ikke helt almindelig Maade i en sen Nattetime. Louise ikke alene tilgiver ham, men benytter sig ogsaa af Lejligheden til at lufte sine skønne Teorier om »Frihed, Lighed og alt det der« og træffer Aftale med ham om at fortsætte Bekendtskabet, for at de kan lære af hinanden og derved bidrage til gensidig Udvikling. Der er jo nok et Stæk af Erotik med i Spillet fra Louises Side — hun er endnu i sin »bedste Alder« og kan, naar hun er rigget rigtig til, virke næsten lige saa ungdommelig som sin Datter — men for dennes Vedkommende (Vibeke har nemlig ogsaa været saa heldig at gøre Walthers nærmere Bekendtskab!) ligger det erotiske absolut i Forgrunden. Han er en ny Type — noget helt andet end de Dukkedrenge og Slapsvanse, hun plejer at omgaas — et rigtigt Mandfolk!

Det morer i og for sig ikke Walther at være den temmelig tomhjernede Bourgeoisifruens Bonkammerat og Fortrolige, men det smigrer hans Forfængelighed, at han øjensynlig har en vis Magt over hende — og ogsaa over Datteren. Hans Kæreste er dog ikke helt glad for at skulle dele ham med to fremmede Kvinder — og Max er meget lidt begejstret for Tingenes Udvikling. Efterhaanden bliver det til regulær Rivaliseren mellem Mor og Datter, og da Louise en Aften finder ud af, at Vibeke og hendes »Protege« slaar Gækken løs i en livlig Danseknejspe i Nyhavn, trækker det op til Skandale.

Max er klar over, at havde han været Herre i sit eget Hus, var den Slags Ting aldrig sket, men han føler sig saa befængt med Mindreværdskomplekser, naar han staar over for sin Kone, at han ikke kan gøre sig selv eller sin Autoritet gældende. En Aften bliver han imidlertid udsat for nogle Oplevelser, der faar ham til at genvinde sin Selvtillid og blive sine Komplekser kvit, og den næste Morgen konstaterer den forbløffede og ikke helt uimponerede Louise, at hendes Ægtemand fra en lydlig Slave er blevet forvandlet til en despotisk Hersker.

Max sætter omgaaende Bom for sin Kones Eskapader, men han er ikke lige saa heldig med sine Forsøg paa at bremse Datteren. Hun er ved at faa den paa sin Vis naive og uerfarne Walther i sine Garn, men i sidste Øjeblik faar Gerda ham til at indse, hvilken Kæmpedumhed han er ved at begaa, og saa tager han selv Affære og faar baade Skaden repareret og givet Mor og Datter den Lektion, de ærlig har fortjent.

For Louises Vedkommende bliver der næppe mere Tale om »Frihed og Lighed« — hun maa nøjes med Max. Og det mærkelige er, at det er hun egentlig ikke ked af!

